

Cap al pacte

Després d'uns quants mesos de moviments d'aproximació i de fer-se l'ullet els uns als altres, sembla que les coses comencen a estar sorprenentment a punt perquè sindicats i patronal arribin al pacte. Un gran pacte sobre les noves regles del joc en el món del treball que asseguraria la pau social per als pròxims anys. Si al final hi ha acord, els polítics es voldran penjar la medalla però el mèrit haurà estat dels sindicats i de la patronal. Sobretot dels primers, que són els que hauran sacrificat més "veritats fonamentals".

De tota manera, els polítics també han tingut influència, i molta, en l'actual estat de la qüestió. Si hem de jutjar per les aparences, fins ara el govern del Partit Popular ha estat prou hàbil per forçar i empènyer el diàleg social sense interferir-hi gaire, respectant l'autonomia de les parts en la negociació. Més aviat ha aplanat el terreny, fent concessions laterals però importants als sindicats, com ara el pacte de les pensions fins el 2001 o el "Plan de Empleo Rural" per a Andalusia i Extremadura.

La nova habilitat del PP en aquesta qüestió ha fet perdre protagonisme al govern de la Generalitat de Catalunya i als interlocutors socials catalans.

Perquè molt abans que Aznar, Rato i Arenas arribessin al govern espanyol i afavorissin el diàleg social, a Catalunya ja hi havia una dinàmica de negociació que anava molt per davant del que passava a Madrid: Jordi Pujol i Ignasi Farreres provocaven el diàleg posant propostes damunt la taula, els socialistes callaven amb complicitat, els sindicats i Foment del Treball s'asseien a parlar i de vegades fins i tot es posaven d'acord...

Ben mirat, molts acords no van ser possibles a Catalunya perquè les cúpules estatals de sindicats i CEOE ho van aturar. Però ara la situació és molt diferent. La pèrdua de protagonisme català es podrà donar per bona si això facilita els acords, que en molts casos s'inspiraran en els documents que ja s'havien negociat durant mesos i mesos a Catalunya. Probablement aquest és el rerefons de la intensa visita del ministre de

Treball a Barcelona, dies enrere, en què no va tenir cap contacte conegut amb el govern de la Generalitat però va dinar amb el president de Foment, Joan Rosell, i va reunir-se també amb els líders catalans de Comissions i UGT, Joan Coscubiela i Josep Maria Alvarez.

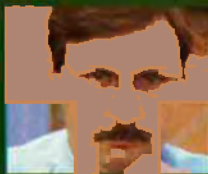
Els resultats d'aquests contactes informals del ministre han estat clamorosos: Rosell s'ha tornat de sobte un partidari entusiasta del pacte que es negocia a Madrid (no com abans de l'estiu, quan ell mateix propugnava que el govern espanyol abaratís l'acomodament a cop de decret).

I els sindicalistes catalans pronostiquen i confien que hi haurà acord la primavera que ve o fins i tot abans... El mateix que diu Javier Arenas.

El futur acord regularia els diferents tipus de contracte laboral, les dobles escales salarials (salaris inferiors per als treballadors nous a condició que els empresaris creïn llocs de treball), els acomiadaments procedents i els improcedents... El resultat de les negociacions serà clau per al futur de les empreses i els treballadors a l'estat espanyol, i per això s'explica, per exemple, que la principal federació sindical catalana, Comissions Obreres del Metall, hagi estudiat totes aquestes qüestions en el congrés que va fer la setmana passada.

Una dada que cal tenir en compte: els *cocos* del Metall són en aquests moments el principal sindicat de Seat, cent per cent filial de la multinacional alemanya Volkswagen, i la casualitat ha volgut que els mateixos dies del congrés dels *cocos*, a Alemanya hi ha hagut grans mobilitzacions del sindicat IG Metall en contra de les reestructuracions de plantilla. IG Metall és el principal sindicat de Volkswagen, on té representants fins i tot al consell d'administració de l'empresa. El que potser no és tanta casualitat és que, també els mateixos dies, per primera vegada en molts anys, el malcarat president de la multinacional, l'alemany Ferdinand Piech, hagi parlat bé de Seat dient que "té futur", que "està podat" i que "creix en un terreny sa". Fins ara, Piech sempre trobava que a Seat sobraven treballadors. ■

JORDI FORTUNY

"Molts acords no van ser possibles a Catalunya perquè les cúpules estatals de sindicats i CEOE ho van aturar. Però ara la situació és diferent."